

Hồi 45

Gởi Thiếp Bái Sơn

hạm Tuyệt Quân nói:

- Y đang khẩn cầu kẻ nắm vận mạng của y.

Thiếu Bạch nói:

- Kẻ đó chắc là thánh cung thần quân rồi.

Tuyệt Quân trầm ngâm:

- Kẻ cũng có lý, tuy nhiên tên người y kêu gọi không phải là thánh cung thần quân.

- Tôi cũng không được nghe rõ, loáng thoáng như kêu tên một người đàn bà.

Vạn Lương ngắt người chen vào:

- Tên một người đàn bà.

Tuyệt Quân thản nhiên đáp:

- Nghe giọng nói thì như tên một người đàn bà thực.

Thiếu Bạch tỏ vẻ lo lắng:

- Hiện giờ tình thế rối rắm, cô nương đã có cách đối phó?

- Giang hồ hiện nay đâu đâu cũng có chân tay của thánh cung thần quân, tiện thiếp cũng định dùng sức của thánh cung để đập lại thánh cung, nhưng giờ phút này bắt buộc phải đổi kế hoạch.

- Tại sao?

- Trong ý tiện thiếp định ninh tưởng rằng sở dĩ thánh cung thần quân không chế được quần hào là nhờ một loại thuốc nào đó. Nhưng giờ phút này mới thấy không phải chỉ có vậy, hoặc ở bên trong còn có một thứ võ công quỷ dị ghê gớm. Do đấy không thể sử dụng người của thánh cung một khi chưa hiểu biết thánh cung thần quân đã dùng thứ võ công gì để không chế bọn thuộc hạ.

- Theo ý của cô nương?

- Tiên sư ngày còn tại thế thường dạy rằng Thiếu Lâm tự chỗ đất phì nhiêu nhất của võ lâm, nhân tài không biết bao nhiêu mà kể. Thực lực Thiếu Lâm mạnh nhất, là tiện thiếp đã suy xét nếu muốn đương cự với thánh cung thần quân phải nhờ đến lực lượng của Thiếu Lâm, do đó chúng ta lên tới Tung Sơn Thiếu Lâm tự cố gắng thuyết phục tăng lữ ở trên đó, họ chịu giúp thì không sợ thiếu nhân lực.

Thiếu Bạch ngẫm nghĩ hỏi:

- Cô nương đã có cách thuyết phục tăng lữ Thiếu Lâm?

- Thật sự cũng chưa có kế gì hay, nhưng hiện giờ thấy tin tưởng lắm.

- Có thể cho biết vì lẽ gì?

Tuyệt Quân nhoẻn miệng cười đáp:

- Vì chúng ta có Nhân Vân đại sư tương trợ.

Thiếu Bạch gật đầu:

- Cô nương nói đúng lắm.

- Hiện tại Nhân Vân đại sư thân thể đã tàn phế, dẫu võ công chưa mất hết, cũng không giúp chúng ta được bao nhiêu, nhưng người lại là một nhân vật quan trọng trong một đại kiếp đại nạn của võ lâm, chúng ta cần phải bảo vệ người thật chặt chẽ.

Vạn Lương xen lời:

- Thì phải như thế.

- Chúng ta phải nhanh chân tới Thiếu Lâm, thánh cung thần quân đáng lẽ đã phải xuất hiện nhưng y chưa chường mặt, chắc y đang bận công việc gì khác. Tiệp thiếp được tiên sư giảng cho nghe về khí vận học, có thể cơ đồ bất đồ âm thầm đến với chúng ta, nhưng chớp nhoáng thôi, nếu mà chúng ta không biết nắm lấy thì cũng bằng uống.

Vạn Lương hỏi:

- Hoàng hạc Châu Chính và đám hồng y kiếm sĩ giờ phút này không thể dùng để đối địch được nữa, mà trở lại còn làm vướng tay chân chúng ta, cô nương đã tính chưa?

- Tiệp thiếp nghĩ cơn mê loạn của bọn họ có chu kỳ, có thể qua một khoảng thời gian họ sẽ tỉnh lại.

- Châu Chính bị thương nặng khó hành động, phải bỏ y lên xe rồi, còn bọn hồng y kiếm thủ chắc dẫn đi đường được. Tại hạ dẫn lãnh bọn chúng chứ?

- Được lắm!

Nàng xoay mình cùng Tuyết Nghi bước lên xe.

Lúc ấy, bọn hồng y kiếm thủ đã mất hết tinh thần, Hoàng Vĩnh, Cao Quang đi trước mở đường. Thiếu Bạch, Ngọc Giao đi giữa bảo hộ chị em họ Phạm và Nhân Vân đại sư, còn Vạn Lương dẫn bọn hồng y kiếm thủ đi sau cùng.

Xe lăn bánh thẳng hướng Thiếu Lâm tự.

Thoáng mắt, đoàn người đã đi được hơn mười dặm đường, đột ngột vang dài một tiếng thét, một hồng y kiếm thủ lăn quay ra đất học máu chết.

Tuyết Quân dừng xe hỏi:

- Việc gì thế?

Vạn Lương đáp:

- Một kiếm thủ bỗng dưng ngã ra chết.

- Có dấu vết gì lạ?

- Miệng học máu tươi, chắc bị nội gia chưởng đả thương.

- Chỉ sợ bọn kiếm sĩ ấy khó sống qua được khi tới Tung Sơn, Châu Chính hôn mê bất tỉnh, lại là cái may trong cái không may.

Thiếu Bạch sửng sốt:

- Tại sao?

- Cũng vì y hôn mê bất tỉnh nên mới bảo toàn được tính mạng.

Vạn Lương xen lời:

- Lão hủ có chỗ chưa hiểu xin thỉnh giáo cô nương.
- Chuyện gì?
- Lão hủ ngầm tra xét tên kiếm thủ bị thương, thấy không có dấu hiệu trúng độc, chẳng hiểu

sao lại thế?

- Suốt từ đầu chưa thấy bóng địch, rõ là không thể bị người dùng nội gia cường lực hạ thủ.
- Bọn họ sớm thọ nội thương, thương phát thì chết, chứ cần chi phải bị người ta ra tay đánh.
- Cô nương tài nghệ hơn người, chẳng lẽ không có cách phòng.
- Nếu như tôi có cách phòng, cũng khỏi cần phải lên Thiếu Lâm nữa, người của thánh cung

thần quân đều là binh dùng tạm của ta.

Thiếu Bạch hỏi:

- Thế cứ để cho họ chết dần à?
- Hiện khó có cách nào cứu mạng họ.

Nàng buông rèm xe, lui vào trong.

Thiếu Bạch nhìn sang Vạn Lương, sẽ giọng nói:

- Nếu bọn họ chết vì nội thương phát tác, lẽ ra phải cùng phát tác cả chứ sao lại có kẻ trước người sau.

Vạn Lương gượng cười:

- Lão hủ bôn tẩu giang hồ có mấy mươi năm, gặp qua không biết bao nhiêu việc lạ, nhưng chưa thể ngờ được trên thế gian lại có việc đầy khùng bố như thế.

Thiếu Bạch than dài, nín lặng.

Thấy cái tình cảnh ấy, cũng không biết nói gì hơn.

Chỉ nghe Tuyệt Quân từ trong xe nói vọng ra:

- Chúng ta lên đường.

Suốt quãng hành trình, thỉnh thoảng lại nghe vang lên tiếng rú thảm và mỗi lần như vậy một hòng y kiếm thủ lại lăn ra chết.

Lạ một điểm là bọn hòng y kiếm thủ đối với cái chết của đồng bạn vẫn đứng đưng như không.

Hôm ấy vào xế trưa, xe đến dưới chân núi Tung sơn nhưng bọn hòng y kiếm thủ đã chết dần chết mòn ở dọc đường, chỉ còn sót lại bốn tên thần thồ lê gót theo xe.

Vạn Lương lâu năm đi lại giang hồ, biết rõ Tung sơn. Thiếu Lâm bốn viện ngoại trừ đến dịp lên núi dâng hương ra vào tự do, còn thường ngày giới quy rất nghiêm, hơn nữa, nhân vật võ lâm nếu tự tiện vào vùng cấm địa, thì Thiếu Lâm tăng lữ sẽ được phép xuất thủ ngay.

Lão chực đánh tiếng ngăn vừa lúc cỗ xe đầu bỗng dừng lại.

Ra là đến một ngã ba, trước mắt thấy vừa gặp một bia đá có đề bốn chữ lớn "Xa mã cấm nhập".

Vạn Lương chạy nhanh tới trước xe nói:

- Không thể đi tới được nữa.

Hoàng Vĩnh, Cao Quang đi mãi đằng trước, nghe tiếng vội ngoái đầu lại:

- Phải xuống xe đi bộ sao?

Vạn Lương sẽ lắc đầu:

- Chúng ta lên ngọn núi này, kể như đã vào vùng Thiếu Lâm tự quản hạt, nếu người thường cho có vi phạm môn luật của họ cũng chẳng sao, giỏi lắm là sẽ có tăng nhân ra khuyên bảo vài câu thôi nhưng nếu là người võ lâm giết đao, đeo kiếm thì khác hẳn.

Thiếu Bạch xen lời:

- Thế thì phải làm sao mới vào được Thiếu Lâm tự?

- Phải làm đúng theo qui luật võ lâm.

- Qui luật nào?

- Gởi thiệp bái sơn.

- Vạy trước bàn qua với Phạm cô nương xem.

- Phải, để lão hủ đi thông báo cho.

Quay lại lão đi đến trước xe Tuyết Quân toan cất tiếng thì rềm xe đã động nhẹ, một bàn tay ngọc từ trong đưa ra một phong thư đỏ chói.

- Tôi đã sắp sẵn thư, ta cứ theo đúng qui lệ gởi thiệp bái sơn.

Vạn Lương nhận thư, thấy bên trên viết "Kính gửi Thiếu Lâm chương môn nhân phương trượng", dưới góc ghi người gửi "Kim đao minh chủ" bên nói:

- Cô nương chu đáo thật, sớm đã lo liệu việc này.

Trong xe vẳng ra tiếng Tuyết Quân bảo:

- Phiên Vạn hộ pháp dẫn Hoàng Vĩnh lên trước dâng thiệp cầu kiến, chúng tôi ở đây chờ.

- Địa đạo trước mặt dẫn thẳng đến Thiếu Lâm đàn viện, cấm ngặt mã xa lên.

- Qui giới ấy Thiếu Lâm tự đã có từ lâu rồi à?

Vạn Lương nghĩ giây phút đáp:

- Khi xưa lão hủ bái du Thiếu Lâm tự, chưa thấy có qui giới này, xa mã vẫn được đi thẳng lên trước cửa miếu.

- Nói thế, chắc giới qui ấy mới lập chưa lâu.

- Lão hủ bái phỏng Thiếu Lâm vào quăng ba mươi năm về trước thì qui luật này có lâu lắm cũng không thể quá thời gian ấy.

Tuyết Quân hơi trầm ngâm:

- Xa mã dừng lại đây, đi bộ lên núi.

- Châu Chính hôn mê chưa tỉnh, Nhân Vân đại sư đôi chân tàn phế chắc đi không được rồi.

- Bọn hồng y kiếm thủ còn mấy người sống?

- Còn được bốn người.

- Bọn họ liệu đi nổi không?

- Trừ những người đã chết dọc đường ra, họ vẫn còn đủ sức đi nếu may mắn hơn mấy người trước, giữa đường không phải học máu ra chết.

- Chỗ này cách Thiếu Lâm bản viện bao xa?

- Tính phỏng có lẽ còn trên tám dặm nữa.

Được rồi, Vạn hộ pháp dẫn Hoàng Vĩnh đi trước, bảo Cao Quang nhặt lấy ít tre cột thành hai cái cáng khiêng Nhàn Vân và Châu Chính lên đường.

Vạn Lương sẽ dạ, bỏ đi dẫn Hoàng Vĩnh lên núi trước.

Cao Quang nhanh tay nhặt mấy nhánh tre kết thành hai cái cáng, xong đặt Nhàn Vân và Châu Chính lên.

Lúc ấy, Tuyết Quân cũng xuống xe, lấy hai tấm vải mỏng trùm lên người Nhàn Vân và Châu Chính.

Bốn hồng y kiếm thủ trông dáng dờ dẫn như người mất hồn, nhưng rất ngoan ngoãn, nghe lời Cao Quang nhắc cáng lên vai.

Tuyết Quân nói:

- Xin minh chủ cùng đi với thuộc hạ, Trương cô nương và Cao hộ pháp đi đoạn hậu phòng trong số bốn hồng y kiếm thủ có thể có người thương phát chết giữa đường.

Tay nàng vịn vai em đi trước.

Thiếu Bạch vội vã theo sát hai chị em họ Phạm còn Cao Quang và Ngọc Giao đi sau trông chừng bốn kiếm thu đỡ cáng.

Đi được chừng ba dặm, tình thế trước mặt đột ngột mở rộng, con đường núi xuyên thẳng qua một cánh rừng tùng xanh ngát.

Hốt nghe tiếng vang niệm A di đà phật, trong rừng tùng có một lão tăng vận cà sa nguyệt bạch thủng thẳng đi ra, chấp tay trước ngực nói:

- Nhị vị thí chủ, lão tăng xin hiến l-

Tuyết Quân cũng chấp tay vái lại:

- Không dám, xin hỏi lão sư phụ, từ đây đến Thiếu Lâm bản tự còn bao xa?

Lão tăng hơi giạt mình:

- Vượt qua hàng tùng này là đến Thiếu Lâm bản viện, nhị vị nữ thí chủ chẳng hiểu tới Thiếu Lâm tự có việc chi?

- Chúng tôi đến bái phỏng phương trượng quý tự.

- Mới rồi có hai vị gửi thiệp bái sơn, chắc là đồng đạo của nhị vị?

- Chính do tiện thiệp sai đi.

Lão tăng tròn mắt nhìn Tuyết Quân chập lâu:

- Nữ thí chủ là Kim đao minh chủ?

- Tiện thiệp chỉ là thuộc hạ.

- Thế Kim đao minh chủ đâu?

- Khi gặp chưởng môn phương trượng quý tự, Kim đao minh chủ sẽ hiện thân tương kiến.

Lão tăng thoáng trầm ngâm:

- Chư vị tuy theo đúng quy luật võ lâm bái sơn, nhưng...

- Nhưng sao, lão sư phụ thấy có chỗ nào không phải xin cho biết.

Lão tăng đằng hắng liền mấy tiếng:

- Thiếu Lâm môn hạ chúng tôi có một qui giới.
 - Qui giới nào?
 - Nói ra nữ thí chủ đừng giận, ấy là không được cho phép nữ giới vào chùa.
 - Thiếu Lâm tự có khách đến dâng hương không?
 - Hương khách tất nhiên có.
 - Vậy thì người đi dâng hương nếu là phái nữ, quý tự cũng cấm à?
 - Cái ấy lại khác.
 - Cùng là nữ nhân thì khác ở chỗ nào, đại sư cứ coi tiện thiếp là hương khách được rồi.
- Lão tăng sẽ lắc đầu:
- Cho là nữ hương khách, cũng chỉ được vào đến tòa đại điện thứ nhất mà thôi.
 - Tiện thiếp không tin quý tự lập phái trên giang hồ đã hàng mấy trăm năm lại chưa có một nữ nhân nào lại được tiến vào gian điện thứ hai.
 - Có thật, nhưng phải có một điều kiện.
 - Điều kiện gì?
 - Nhờ vào võ công xâm phạm bốn tự.
- Ngọc Giao nãy giờ yên lặng đứng sau Tuyết Quân bỗng nhiên xen vào nói:
- Xâm nhập quý tự cũng chả phải việc khó, đại sư ý muốn ngăn cản chăng?
- Lão tăng cười khẩy:
- Thiếu Lâm tự thanh quy nghiêm ngặt, trước khi nữ thí chủ chưa tự tiện xông vào chùa bàn tăng quyết không dám cản ngăn.
- Dứt lời, lão tránh sang một bên nhường lối.
- Tuyết Nghi mắt thấy lão tăng đứng tránh, bèn cất bước đi tới.
- Tuyết Quân vịn vai em đi theo.
- Thiếu Bạch tay nắm chuôi kiếm nối gót.
- Đi xuyên qua cánh rừng tùng, trước mắt hiện ra một con đường rộng trải đá trắng dẫn đến cánh cổng của tòa Thiếu Lâm tự cao vút.
- Hai hòa thượng vận cà sa đỏ nghiêm trang đứng chắn trước cổng chùa.
- Tuyết Quân cao giọng:
- Chúng tôi lên núi dâng hương, xin chư vị cho đi.
- Hai hòa thượng lặng lẽ liếc nhìn nhau, người bên trái hỏi:
- Chư vị phải là người trong Kim đao môn?
 - Nhị vị đại sư có chi chỉ giáo?
 - Vừa rồi có người trong Kim đao môn gửi thiệp bái sơn, bàn tăng được lệnh ra đây đón khách.
 - Đúng thế, chúng tôi đều là người trong Kim đao môn.
 - Vị nào là minh chủ?
 - Chờ gặp chủ môn phương trượng quý tự, Kim đao minh chủ sẽ hiện thân.
- Tăng nhân đứng bên phải chấp tay lạnh lùng nói:

- Thiếu Lâm tự có nghiêm luật không cho phép nữ nhân vào chùa, mặc dù nữ thí chủ có là người trong Kim đao môn.

Ngọc Giao cười nhạt:

- Còn một qui giới nữa, đại sư quên chưa nói.

- Qui giới nào?

- Nếu như đối phương dựa vào võ công xâm phạm Thiếu Lâm tự thì chả có chỗ nào không đi được.

Hòa thượng biến sắc:

- Phải, chỉ cần cô nương tự tin có thể xông vào chùa thì ngay tính thất của phương trượng cô nương cũng tới được.

Ngọc Giao rút soạt trường kiếm:

- Phạm cô nương, bọn họ quyết ý ngăn cản, ta cũng khỏi phải phí lời nữa.

Quét mắt nhìn nhị tăng, nàng tiếp:

- Nhị vị cũng nên rút binh khí ra đi!

Hòa thượng đứng bên phải cười nhạt:

- Sư huynh đệ chúng tôi xích thủ không quyền đón đỡ cô nương vài kiếm cũng đủ.

Ngọc Giao gần giọng:

- Các người hai người đánh một mình ta khỏi dùng binh khí cũng chẳng kể thiệt.

Trường kiếm nhấp nhোáng ánh lạnh toan đâm vào ra bỗng dừng lại, nàng nói:

- Còn một việc phải nói rõ trước.

Tăng nhân đứng bên phải bảo:

- Nữ thí chủ cứ cho biết!

- Chúng ta đánh nhau quyết tử hay tính đến mức thắng?

- Cái đó tùy ở cô nương.

- Thôi được, chúng ta tính mức, kẻ nào thọ thương kể như là bại.

Hai hòa thượng đồng thanh nói:

- Cô nương cứ việc thi thố sở học.

Ngọc Giao vung kiếm đâm vào sang tăng nhân bên phải, tả chưởng cùng lúc phát vọt sang hòa thượng bên trái.

Nhị tăng nhẹ nhàng lách tránh, vung chưởng chia hai mặt đánh tới.

Ngọc Giao thấp người né thoát hai chưởng, hữu thủ đảo nhanh trường kiếm, lóe lạnh hai lần sáng hướng hai huyết đạo tăng nhân bên phải.

Nàng cảm thấy tăng nhân này thật đáng ghét cho nên kiếm thế vút ra chuyên nhắm công y.

Nhị tăng lo việc đón khách trong chùa võ công thập phần cao cường, vốn không xem Ngọc Giao vào đâu, nhưng động thủ sau hai chiêu đã thấy không ổn, vội dốc sức cự địch.

Một phút khinh địch nên đã để Ngọc Giao chiếm được thượng phong, kiếm thế đánh tới tấp tăng nhân bên phải, còn tả chưởng thì ngăn chống thế công của tăng nhân ở bên trái.

Ngọc Giao kiếm thế lợi hại lạ thường, cầm cự chừng mười hiệp, nhị tăng đã cảm thấy thấm mệt, chân tay mỏi nhừ.

Tăng nhân bên phải gắng gượng đón đỡ thêm mấy kiếm nữa, chừng như tối mắt chậm tay, hữu thủ liên trúng phải một rạch soạt.

Hai hòa thượng kinh hoảng cùng nhảy lùi lại năm bước, nói:

- Cô nương kiếm thuật thật cao minh.

Ngọc Giao thâu kiếm nói:

- Xem thế hòa thượng Thiếu Lâm phái quả có phong thế thanh môn.

Hai hòa thượng đỡ bừa mặt:

- Chúng tôi chức phận thấp kém không đáng nói, nhưng trùng trùng nan quan, càng qua càng thấy khó, cô nương đừng đắc ý vội.

- Đa tạ nhị vị có lòng chỉ vẽ.

Nói xong nàng thung dung đi tới.

Đi được vài trượng, hốt thấy Vạn Lương tất tả chạy lại, tích tắc đã đến trước mặt mọi người.

Tuyệt Quân dừng chân hỏi:

- Có chuyện gì?

- Lão hủ đã đem thư của minh chủ vào Thiếu Lâm tự.

- Người nào nhận bái gián?

- Chủ trì Đạt ma viện.

- Có gặp phương trượng Thiếu Lâm tự không?

- Một lão tăng râu bạc tự xưng là chủ trì Đạt ma viện, vâng lệnh chương môn phương trượng của họ thay mặt tiếp đón.

- Lão nói sao?

Lão tăng ấy hình như biết hết mọi việc của ta cho nên nhận thư xong chưa xem đã bảo môn qui chùa họ không tiếp nữ khách, mặc dù chúng ta theo đúng qui luật gởi thiệp bái sơn, nhưng họ vẫn khăng khăng không chịu phá lệ.

Ngọc Giao chen lời:

- Quy lệ nào ấy?

- Bảo là trừ phi ta dùng võ công xông vào chùa.

- Nói thế đành phải động thủ rồi. Hừ! Sớm biết như vậy thì cũng khỏi cần gởi thiệp bái sơn nữa.

Vạn Lương đỡ lời:

- Chẳng qua lão tăng ấy trước khi lão hủ rời chùa có nói thật một câu là quy lệ của chùa không thể vi phạm, nhưng riêng lão sẽ hết sức giúp cho chúng ta được vào cả.

Thiếu Bạch bỗng hỏi:

- Hoàng Vĩnh đâu?

- Hiện ở trong Thiếu Lâm tự.

Thiếu Bạch cau mày im lặng, Vạn Lương lại nói:

- Ở đây giới quy nghiêm lắm, họ đã không muốn cho chúng ta vào chùa, chắc sẽ khó khỏi một trường ác chiến, cô nương có nên bảo người bên ta có đánh thì cũng đánh cầm chừng thôi, đừng có đả thương tăng lữ bừa bãi.

- Vạn hộ pháp nói phải.

- Lão hủ quay vào chùa trước chờ cô nương.

- Được rồi, nhớ nếu trong chùa có biến, phải gấp thông báo cho chúng tôi biết.

Vạn Lương sẽ dạ, chạy bay đi.

Tuyệt Quân nói:

- Trương cô nương đã thắng một trận, trận sau xin để mình chủ xuất thủ.

Ngọc Giao ứng tiếng dạ, lẳng lặng lui lại.

Thiếu Bạch sấn tới hai bước, đi đầu mở đường.

Chỉ thấy cổng chùa mở toang, trông rõ cái sân rộng bên trong với hàng tùng cao vút.

Thiếu Bạch đồng dạng bước vào cổng chùa.

Ngọc Giao đi giữa hộ vệ hai chị em họ Phạm, Cao Quang và bốn kiếm thủ nhắc cẳng đi sau rốt.

Vừa tiến qua cổng, bỗng nghe có tiếng Phật hiệu rót vào tai, cùng lúc, sau cánh cổng vút ra bốn hòa thượng tay cầm thiền trượng, đứng thành hàng ngang chắn ngay giữa lối.

Thiếu Bạch hữu thủ soạt kiếm, chẳng nói chẳng rằng đâm vèo tới.

Bốn tăng lữ lập tức xoay nhanh thiền trượng đón đỡ.

Chỉ kịp nghe vang tiếng sắt thép rợn người, thiền trượng của tứ tăng nhất loạt bị đánh dạt sang bên.

Tứ tăng thấy đều bàng hoàng:

- Người này kiếm thế mau lẹ thật.

Bốn hòa thượng cũng học nghệ trong Đạt ma viện nên võ công đều sàng sàng, cách cảm ứng và phản ứng cũng na ná như nhau, nhất tề huy động thiền trượng ào ào xông tới.

Tứ tăng cùng lúc xuất thủ giăng thành lớp lớp trượng ảnh, tưởng chừng người nào gặp phải lối công ấy tất cũng sẽ thâu kiếm thối lui, ai dè Thiếu Bạch khác hẳn, chả lùi thì chớ còn xoay tít trường kiếm hộ thân lao vụt tới.

Hình theo với bóng kiếm, loáng cái đã đến sát tứ tăng, kiếm rẽ nhanh hai hướng nhoáng xuống nhị tăng.

Tứ tăng vẫn múa vù thiền trượng thập phần nặng nề lợi cho thế công ở xa nhưng một khi đối phương đã sát gần, binh khí trên tay sẽ trở nên vướng vít khó xoay sở lạ.

Ào ạt công luôn mười kiếm, Thiếu Bạch đã chém bay vạt bào của tăng lữ ở tận mé trái.

Tam tăng còn lại tuy chưa hề hấn nhưng cũng cảm thấy tay chân luống cuống hơn.

Tứ tăng gắng sức cầm cự thêm được mấy hiệp nữa, dường như tự biết không địch nổi, đều lùi dạt sang hai bên.

Thiếu Bạch tay trái kẹp hai ngón tay vào giữa lưỡi kiếm nghiêng mình nói:

- Đa tạ chư vị đại sư nhân nhượng.

Rồi chàng cất bước đi tới.

Ngọc Giao, chị em họ Phạm và Cao Quang lục tục nối gót theo.

Tứ tăng ngồi người trông theo mấy người lặng thinh.

Nên biết Tung sơn Thiếu Lâm bốn viện xưa giờ được coi là vùng đất khởi nguyên của võ học trung thổ, nay tứ tăng liên thủ vẫn không đánh lại Thiếu Bạch thì thật là chuyện nhục nhã chua cay. Có điều tứ tăng đã nhận bại, đúng theo quy lệ võ lâm không còn được quyền hỏi han gì nữa.

Nên chi, thấy bốn kiếm thủ khiêng đôi cang đi sau cùng có chỗ đáng ngờ nhưng tứ tăng vẫn chỉ nín lặng.

Thiếu Bạch đi trước được quãng năm sáu trượng, con đường bỗng đổi hướng rẽ về tay trái.

Vòng qua khúc quanh, chỉ thấy hai hòa thượng một già một trẻ sừng sững đứng chắn giữa lối.

Lão tăng vận tăng bào xám tro, dưới cằm lơ thơ chòm râu bạc trắng, nhưng sắc mặt rất hồng hào khó đoán biết được tuổi tác là bao.

Còn hòa thượng trẻ tuổi chừng hai mươi, mặc tăng bào nguyệt bạch, trên cổ lủng lẳng một tràng hạt, ngang lưng giắt xéo một thanh giới đao.

Lão tăng chấp tay trước ngực, nghiêng mình niệm tiếng phật hiệu nói:

- Lão nạp Tứ luật kiến l- cùng chư vị thí chủ.

Thiếu Bạch giật mình, sức nhớ đến Tứ Giới đại sư, người này cũng là hàng cao tăng chữ Tứ, chắc phải là trưởng lão trong chùa, bèn vội hoàn l- nói:

- Văn bối Tả Thiếu Bạch xin ra mắt đại sư.

Tứ luật đại sư hơi cau mày:

- Thí chủ liên tiếp đánh tan mấy chặn vào Thiếu Lâm tự chúng tôi đủ biết cao minh lắm, lão nạp phụng mệnh chắn giữ ở đây, nếu thí chủ muốn vượt qua xin hãy trở võ công.

Lời nói rõ ràng bị cưỡng ép, chứ tuyệt không phải có ý muốn thế.

Thiếu Bạch nói:

- Tại hạ trẻ người non học, sao dám địch với đại sư.

- Thí chủ khỏi cần khách khí, lão nạp vâng lệnh trông giữ yếu đạo này thì thí chủ dẫu có nói ngon ngọt cách nào, lão nạp cũng không thể nhường đường không không.

- Chúng tôi gởi thiệp bái sơn tuyệt không có ác ý, chỉ mong được gặp phương trượng quý tự.

- Thí chủ nói nhiều vô ích, hãy dụng võ công xông qua đi!

- Văn bối và Tứ Giới đại sư có duyên gặp gỡ đôi lần, lão thiền sư cũng là bậc cao tăng chữ Tứ, chắc...

Tứ Luật đại sư ngắt nhanh:

- Lão nạp không thích nhiều lời, nếu thí chủ lượng sức không địch nổi lão nạp, thì rút lui khỏi chùa đi!

Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Hòa thượng này lạ quá, hình như sợ phải nói nhiều với ta.

Chàng đành nói:

- Đã thế, vẫn bối xin tuân lệnh.

Tứ Luật liếc sang nhìn tiểu hòa thượng:

- Vị thí chủ đã muốn chỉ giáo, sao còn chưa rút binh khí ra?

Hòa thượng trẻ sẽ dạ, rút soạt thanh giới đao nói:

- Tiểu tăng Bình Vân, xin lãnh giáo thí chủ.

Thiếu Bạch thầm nghĩ:

- Có lẽ lão ta nghĩ thân phận cao không chịu xuất trận trước.

Trường kiếm nhoáng lạnh chàng nói:

- Tiểu sư phụ, cứ việc xuất thủ.

Bình Vân cũng chẳng khách khí, giới đao xoay vụt đâm tới.

Thiếu Bạch cũng nhanh nhẹn vùng kiếm đón đỡ.

Tiểu hòa thượng đánh đao đầu xem qua rất tầm thường, nhưng sự thực bên trong chứa đầy biến hóa. Mắt thấy kiếm thế Thiếu Bạch nhắm tới đao, y trầm ngâm đao thế xoay xéo lên, đổi hướng đâm vào hữu thủ cầm kiếm của Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch chợt dạ:

- Hòa thượng trẻ này đao pháp cũng tài tình lắm.

Vừa nghĩ trường kiếm trong tay vùng loáng một chiêu Tường vân li-u nhi-u trong pho Vương đạo Cửu kiếm, kiếm thế đi mau như cơn gió thoảng, liền lúc nghe vang tiếng thét, đánh bật lui binh khí đối phương.

Và không giây phút chần chờ, chàng nhoáng kiếm vùn vụt công liền ba chiêu nữa.

Nên biết Đại bi kiếm pháp là môn học chí cao vô thượng trong kiếm thuật, thế kiếm xuất thủ tức thời loang màu ánh quang hoa vi vút.

Tiểu hòa thượng thoát đầu tấn công tới tấp nhưng trước đợt kiếm ảnh ào ạt gió buốt của Thiếu Bạch phải quay dần về thế thủ.

Thiếu Bạch thi triển Đại bi kiếm pháp chiếm ngay được tiên cơ, làm cho hòa thượng nhất thời lúng túng, chống đỡ luống cuống.

Tứ Luật đại sư đứng xem, sẽ lắc đầu bảo:

- Người không phải là địch thủ của thí chủ ấy, mau lui đi!

Tiểu hòa thượng nghe nói, đánh gắng hai đao nữa rồi lùi nhanh lại.

Tứ Luật đại sư nói:

- A di đà phật! Thí chủ kiếm thuật cao minh, tiểu đồ khó địch nổi, chắc là lão nạp phải lãnh giáo vài chiêu.

Thiếu Bạch vội nói:

- Tại hạ đâu dám đối địch với lão thiên sư?

- Thí chủ khỏi khiêm nhượng, chỉ cần vượt qua được chận này nữa là thí chủ sẽ tự do đi gặp phương trượng tề tực.

Ngừng lại một thoáng, lão tiếp lời:

- Chẳng qua, lúc thí chủ gặp được chưởng môn phương trượng của tệ tự, sẽ phải lâm vào hoàn cảnh ngặt nghèo.

Thiếu Bạch rất thắc mắc trong bụng:

- Nói thế, rõ ràng có ý bảo trong chùa đã sắp sẵn cách đối phó với bọn mình, nhưng sao lão lại nói toạc ra, thực khó phân thù bạn quá.

Tứ Luật đại sư cao giọng:

- Lão nạp nói đã xong, thí chủ xuất thủ đi!

Thiếu Bạch còn đang lưỡng lự thì bên tai đã nghe có tiếng Tuyệt Quân:

- Lúc này mỗi phút giây là vàng bạc, không nên lần lựa nữa.

Tứ Luật đại sư giờ cao hữu chưởng nói:

- Thí chủ có ý nể kỵ thì lão nạp xin ra tay trước.

Quát vang, hữu chưởng cùng lúc đánh ào ạt ra.

--- o O o ---